

V I Lenin

Brev till de tyska och franska arbetarna.

Med anledning av diskussionen om Kommunistiska Internationalens II kongress.

Kamrater, den borgerliga pressen i Tyskland och Frankrike ägnar stor uppmärksamhet åt diskussionerna inom Tysklands oavhängiga socialdemokratiska parti och Frankrikes socialistiska parti med anledning av inträdet i Kommunistiska Internationalen. Den borgerliga pressen hävdar med utomordentlig energi de åsikter, som de bägge partiernas opportunistiska högerflyglar hyser.

Detta är fullt begripligt, ty dessa högerelement är i själva verket småborgerliga demokrater, som i likhet med Dittman och Crispian inte kan tänka revolutionärt och är ur stånd att hjälpa arbetarklassen att förbereda sig till revolutionen och att genomföra revolutionen. Med dessa opportunistiska högerelement måste oundvikligen en brytning ske, och den är det enda medlet att sammansvetsa alla de verkligt revolutionära, verkligt proletära massorna.

Tjuten om Moskvas »diktatur» o. s. v. är helt enkelt avsedda att strö sand i ögonen på folk. Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté har i själva verket tjugu medlemmar, av vilka endast fem är medlemmar av Rysslands kommunistiska parti. Allt tal om »diktatur» o. s. v. är antingen självbedrägeri eller bedrägeri mot arbetarna. Med detta prat döljer man det sammanbrott, som drabbat en viss del av de opportunistiska ledarna, på samma sätt som liknande prat inom TKAP (Tysklands Kommunistiska arbetarparti) dolde några av dess ledares sammanbrott, då de avvek från den proletära revolutionens väg. Ett likadant självbedrägeri eller bedrägeri mot andra är även skriken om att »Moskvadiktatorerna» i och med villkoren för inträde i Kommunistiska Internationalen skulle förfölja bestämda personer. I inträdesvillkoren, § 20, står det tydligt svart på vitt, att »undantag» (Ausnahmen) från de stränga reglerna ifråga om högerflygelns ledare och ifråga om centralinstansernas personal är tillåtna enligt överenskommelse med III Internationalens Exekutivkommitté.

Eftersom det direkt förklaras att undantag är tillåtna, så kan det inte sn bli tal om att ena eller andra enskilda personen absolut inte blir intagen. Helt och fullt erkännes alltså att man inte bör räkna med det förflutna, utan med det närvarande, att man bör räkna med enskilda personers och enskilda ledares förändrade åsikter och uppträdande. Eftersom det förklarats att undantag är tillåtna, ifall III Internationalens Exekutivkommitté ger sitt samtycke därtill – och i denna Exekutivkommitté utgöres endast fjärdedelen av ryssar – så betyder det, att tjuten om »diktatur» o. s. v. är rena struntpratet och fullständig osanning.

Alla dessa tjut är endast camouflager. I själva verket försiggår en kamp mellan de revolutionära, *proletära* elementen och de opportunistiska, *småborgerliga*. Till de senare hör även Hilferding, Dittman, Crispian, talrika medlemmar av parlamentsfraktionerna i Tyskland och Frankrike o. s. v. Mellan dessa båda strömningar försiggår en kamp i alla världens länder utan undantag, och denna kamp har en lång historia ; kampen har skärpts och skärpes överallt under och efter det imperialistiska kriget. Opportunismen representeras av element, tillhörande »arbetararistokratin», den gamla professors- och kooperatör-byråkratin o. s. v., intellektuella kälkborgarskikt o. s. v. Utan att rensa ut denna strömning, som genom sitt vacklande och sin »mensjevism» (Dittman och Crispian liknar fullständigt våra mensjeviker) faktiskt förverkligar bourgeoisiens inflytande över proletariatet *inifrån* arbetarrörelsen, *inifrån* de socialistiska partierna – utan att rensa ut denna strömning, utan att bryta med den och utan att utesluta alla dess ansedda representanter är det *omöjligt* att svetsa samman det revolutionära proletariatet.

Utan att själva veta det, förverkligar Dittman, Crispian och deras gelikar genom sina ändlösa vacklanden åt reformistiskt och mensjevistiskt håll faktiskt bourgeoisiens inflytande över proletariatet inifrån det proletära partiet – de genomför proletariatets *underkastelse under den borgerliga reformismen*. Endast genom att bryta med dessa och liknande personer kan man förverkliga det revolutionära proletariatets internationella enhet mot bourgeoisien för att störta densamma.

Det som hänt i Italien måste öppna ögonen t. o. m. på de mest envisa bland dem, som inte ser det skadliga i »enheten» och »freden» med Crispian, Dittman & Co. Den italienska varianten av Crispian och Dittman (Turati, Prampolini och Daragona) började precis på samma sätt *hindra* revolutionen i Italien, när det gick så långt att *det blev fråga om en verklig revolution*. Och det är dithän saken utvecklar sig – mer eller mindre snabbt, mer eller mindre mödosamt och plågsamt – i hela Europa och i hela världen.

Det är på tiden att slutgiltigt likvidera alla dessa illusioner om möjligheten att upprätthålla »enhet» eller »fred» med Dittman, Crispian & Co, med högerflygeln av det tyska »oavhängiga socialdemokratiska partiet», det »engelska oavhängiga arbetarpartiet», det franska socialistiska partiet o. s. v. Det är på tiden att alla revolutionära arbetare rensar ut dem ur sina partier och bildar ett verkligt enhetligt, proletärt kommunistiskt parti.

24 september 1920.

Pravda nr 213, den 25 september 25 1920